

lojuksed. Vannamehhe naene watis maia járrel, tellas lome, kitkus aedas ja teggi wahhete wahhel náppotödd ja mis tarvis olli. Igga náddal käisid Hans ja Ewa teine teise járrel neid watama ja fásko andma. Olli neil waestel nüüd tödd ja paika ja leiba Hanso käest. Nihho mate harrimiseks tulli Hanso perre küllast.

Küllas olli paljo tödd ja murret. Kahhe perre oued ollid teine teise kdrivas; neisse jái Hans ellama. Kolmandama perre maiassee panni ta kolm wabbatikko ellama nende lastega, ja jäggas nende kätte need perre oue maad. Wabbatikkud piddid temmale jalle tödd teggema, ja saiwad ka nemmad tödd, ja paika, ja leiba. Keik need rahwas ollid nende jáust, fedda Hans nálja ja haigusse aial olli aitnud, ja kes nüüd tullid roemoga temma töle ja kuulsid hea melega temma fásko.

Neisse kahhe perresse, mis ollid teine teise

föriwo, assus Hans omma emese perrega ja omma väeste lastega, kahheksateistkümmend hing; peále neid vöttis temma veel nelli woerast tüddruko ja kolm woerast poisi, ja ühhe lesse naese, kes allati olli Ewat aitamas maia tõ ja laste harrimisse ja öppetamisse jures. Et kakskümmend kuus hing ei tahtnud ühte maiasse mahtuda ellama, siis jäggati orjad lesse naese holeks teise wåhhema maiasse, lapsed keik Hanso ja Ewa hole alla surema maiasse. Kes koddo tööl ollid, vdt sid keik ühheskous leiba ja ühtlaši, et olli üks walmistaminne ja üks perrenaese aega viitminne.

Hans ehhitas marsi, et kül Mardi pääow jo olli mõda, cui ta tulli, suremad laudad, et keik weddo lomad ja lüpsti lehmad ollid ühhe oue peál; teise perre wanna lautadesse ja laakkadesse forjati keik heinad, ja hdled, ni paljo neid veel leiti, et ühtegi ei jänud kuhja seisma; nenda ei rikfund neid